

ประชุมทรัพย์ เปิดประตูสู่ที่สุดแห่งธรรม

วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ ญาณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

นั่งหลับตาทำสมาธิกัน เอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ กันให้ดีทุกฐปะนะ ให้ใจหยุดนิ่ง หยดลงไปตรงกลางของกลางกายของเราให้ติดเป็นนิสสัยไปเลย

เราเป็นนักบวชเป็นพระเป็นเณร เป้าหมาย คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง ลูกพระลูกเณรทุกรูปก็ได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้วว่า การจะทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นต้องเดินตามเส้นทางสายกลาง เริ่มต้นตั้งแต่วิธีการปฏิบัติที่เป็นกลาง ๆ กับการเข้าถึงเส้นทางสายกลางที่แท้จริง

วิธีปฏิบัติที่ให้เป็นกลาง คือ ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป
ในระดับต้น หมายถึง ไม่ทรมานตน และไม่เพลิดเพลินในกามสุข
ในระดับกลาง หมายถึง การวางใจไม่ให้ตึงเกินไป ไม่ให้หย่อนเกินไป
ในระดับละเอียด หมายถึง ใจที่หยุดนิ่งสนิทอยู่ภายในกลางกายของเราอย่างแท้จริง

เมื่อใจหยุดในระดับละเอียดแล้ว นั้นแหละจึงจะเห็นหนทางสายกลางที่จะไปสู่อายตนะนิพพานอยู่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ตั้งแต่เห็นดวงธรรมเบื้องต้น เป็นดวงใสบริสุทธิ์เรื่อยไปตามลำดับ ถึงภายในกาย และถึงพระธรรมภายในที่สุด นี่คือน้ำที่ของนักบวชที่บวชมาแล้วมีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางไปสู่อายตนะนิพพาน จะต้องทำอย่างนี้ให้เป็นนิสสัย เป็นชีวิตจิตวิญญูณของเรา

เพราะฉะนั้น เมื่อจะรับฟังธรรมก็ดี โอวาทก็ดี หรือจะปฏิบัติ
ภารกิจอันใดก็ดี จะต้องจรดหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ให้
ได้ตลอดเวลาจึงจะเป็นนักบวชที่สมบูรณ์

ในวาระนี้เป็นวาระที่เราจะได้มาระลึกนึกถึงคำสอนของพระสัมมา
สัมพุทธเจ้าพร้อม ๆ กัน ก็จะต้องเอาใจของเราหยุดไปตรงกลางกาย
ฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางที่เราจะเข้าถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในตัวของเรา
คือ พระธรรมกาย จนกระทั่งเข้าไปถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่าน
ดับขันธปรินิพพานมาแล้ว มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ในอายต
นนิพพานน้อยสงฆ์พระองค์ไม่ถ้วน ดังนั้นให้ทำใจให้หยุดในหยุด
หยุดให้หนึ่ง ๆ ให้ใจใส ใจสบาย ให้ใจปราศจากอุปกิเลสทั้งมวล

เดินตามรอยเท้าพ่อ

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา คือ วันที่เราทั้งหลายได้มาประชุมพร้อม
กัน เพื่อที่จะช่วยประคับประคองซึ่งกันและกันให้ไปสู่จุดหมายปลายทาง
ของชีวิตคืออายตตนิพพาน การปวารณากันในวันนี้ก็คือการเป็น
กัลยาณมิตรให้แก่กันนั่นเอง

ลูกทุกรูปที่เข้ามาบวช ไม่ว่าจะบวชในระยะสั้น บวชไปเรื่อย ๆ หรือ
ปฎิญาณตนบวชตลอดชีวิตก็ตาม เราต่างทราบกันดีอยู่แล้วว่า วัตถุประสงค์
ของการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นจะบวชระยะสั้น
หรือบวชระยะยาวไม่สำคัญ สำคัญว่าต้องมีความเข้าใจอย่างนี้

ดังนั้นเมื่อเรามีความตั้งใจอย่างนี้ก็ให้ทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเราตามพระธรรมวินัยให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทำตามแบบแผนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงปฏิบัติ พระองค์ทรงปฏิบัติอย่างไร เราปฏิบัติอย่างนั้น ซึ่งจะมีผลทำให้พระองค์เป็นอย่างไร เราก็จะเป็นอย่างนั้น พระองค์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ เราก็จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ข้อวัตรปฏิบัติอะไรต่าง ๆ ที่มีในพระธรรมวินัยนั้นล้วนเป็นไปเพื่อไปสู่อายตนะนิพพานทั้งสิ้น

ตักเตือนกัน ไม่ใช่ของง่าย

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็เหลือเพียงพระธรรมคำสอนเป็นสิ่งแทนพระองค์ อันเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่จะนำเราไปสู่อายตนะนิพพาน เพราะฉะนั้นเมื่อเรา

สามเณรเปรียญธรรมบวชอุทิศชีวิต ปีพ.ศ. ๒๕๕๔

มาพิจารณากันเอาไว้ โดยมีหลักว่า หากได้ยิน ได้เห็น หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมมิกท่านใดประพฤตินิไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ให้อาศัยจิตที่ประกอบด้วยความปรารถนาดีชี้แจงทักท้วงให้ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะได้รู้ตัว แล้วกลับเนื้อกลับตัวตั้งหลักชีวิตเสียใหม่ ตั้งใจใหม่ ที่จะทำสิ่งที่พลาดพลั้งกันไป ที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางนอกพระธรรมวินัย จะพลัดจากหนทางที่จะไปสู่เป้าหมาย ให้กลับเข้าสู่ร่องรอยของอายุตนนิพพาน

การจะตักเตือนกันนั้นไม่ใช่ของง่าย เพราะปกติของปุถุชนที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ แม้จะเป็นนักบวชก็ตาม ย่อมมีความขัดเคืองชุ่นเคืองในใจ เพราะไม่ยอมให้ใครเตือน ยังทำใจยอมรับไม่ค่อยได้ ความชุ่นมัวความโกรธนี้เองจะทำให้จิตฟุ้งซ่าน และอาจจะกลายเป็นการผูกเวรผูกพยาบาทกันไปในอนาคตได้

เพราะฉะนั้นการเตือนกันไม่ใช่ของง่าย แม้จะรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนสหายธรรมิกมากเพียงใดก็ตาม พระพุทธองค์จึงให้มีการปวารณาซึ่งกันและกัน โดยไม่นำเอาอาวุโสกันมาเป็นอุปสรรคในการเป็นกัลยาณมิตร

ดังนั้นจึงได้มีการปวารณากันระหว่างผู้ใหญ่ต่อผู้น้อย และระหว่างผู้น้อยต่อผู้ใหญ่ว่า ถ้าหากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ขอให้อาศัยจิตที่ประกอบไปด้วยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนข้าพเจ้า เมื่อทราบแล้วก็จะได้พิจารณาดูว่าสิ่งที่เตือนมานั้นเป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าไม่เป็นจริงอย่างนั้นก็ให้อภัย เพราะผู้ที่ไปบอกไปแนะนำ หรือผู้ที่เห็นกิดิ สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็นจริงอาจไม่ตรงกัน เมื่อไม่ตรงกันก็อาจจะเกิดการเข้าใจผิดก็ให้อภัยกัน แต่ถ้าหากว่าถูกต้อง ก็จะไม่ชู้หน้า ไม่โกรธ และจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ตั้งใจเป็นนักบวชที่ดี เพื่อจะไปสู่จุดหมายปลายทางเดียวกัน คือ อายุตณนิพพาน อันเป็นวัตถุประสงค์ของการทำหาปวารณา

สมัยพุทธกาลท่านปฏิบัติกันมาอย่างนี้ จึงส่งผลให้มีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมากมาย เพราะท่านนอกจากตัวเราคอยอบรมตนเองแล้วยังมีหมู่เพื่อนสหายธรรมิกคอยเป็นเงาตามตัวดูแลเราด้วย เพราะฉะนั้นกิเลสจึงไม่ได้ช่องที่จะแทรกแซงมาตามอายตนะ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อไม่มีโอกาสได้ช่องเข้ามา ใจก็หยุดนิ่งอยู่ภายใน เมื่อใจ

หยุดนิ่งอยู่ภายในได้ก็บรรลุมรรคผลนิพพานได้ สมความปรารถนา
ที่ได้ตั้งใจมาเป็นนักบวช

ปลีกวิเวก

ในสมัยพุทธกาลนั้นเมื่อต่างปวารณากันแล้ว ก็จะแยกย้าย
กันไปแสวงหาที่วิเวก ที่รื่นรมย์ เหมาะสมในการบำเพ็ญสมณธรรม
ไปตามป่าเขา ตามห้วยหนองคลองบึง ตามถ้ำ เรือนว่าง โคนไม้
ที่แจ้ง ลอมฟาง สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้นเพื่อปลีกตัวไปแสวงหาที่วิเวก
มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้
คือ ให้มีภาระน้อยที่สุด ภาระมีเพียงบริขารกับขันธ ๕ เท่านั้น
ที่จะต้องคอยดูแล เอาไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการแสวงหาหนทาง
พระนิพพาน เพราะฉะนั้นในสมัยนั้นจึงมีผู้บรรลุมรรคผลนิพพาน
กันมากมาย

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสืบทอดมาถึงพวกเราก็ยังเป็น
ประโยชน์ต่อพวกเราอยู่ ไม่จำกัดกาลสมัย トラบใดที่คำสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีอยู่ในโลกก็อาจเรียกว่า ยังเป็นสมัยพุทธกาล
เพราะคำสอนเป็นตัวแทนของพระองค์ นั่นก็หมายถึงว่า ถ้าเราปฏิบัติ
ตามคำสั่งสอนของพระองค์ถูกต้องตามพระธรรมวินัยในสมัยนี้ เราก็
มีโอกาสดำเนินบรรลุมรรคผลนิพพานเช่นเดียวกับในสมัยที่พระพุทธองค์
ยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ เพราะฉะนั้นจึงไม่ล่าสมัย

เมื่อเราได้มาพิจารณาซึ่งกันและกันแล้ว หลวงพ่อไม่ยากให้เป็นเพียงธรรมเนียมนิปฏิบัติที่รักษาสืบทอดกันมา แต่อยากให้ไปตามพุทธประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อบรรลुวัตถุประสงค์ในการบวชของเรา เมื่อต่างพิจารณาซึ่งกันและกันแล้ว จึงทำสิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์ และทำสิ่งนี้ให้จริงจังขึ้นมา

นับจากวันนี้เป็นต้นไป ภายหลังจากที่เราพิจารณากันแล้ว ถ้าหากใครได้เห็น ไฉน หรือสงสัยว่าเราประพฤติไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องตามพระธรรมวินัย แต่ชาวโลกเขาติเตียนเป็นโลกวัชชะ เราก็จะอาศัยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนซึ่งกันและกัน

ดูจังหวะ เวลา และอารมณ์

มีข้อแนะนำสำหรับผู้ที่จะแนะนำตักเตือนว่า ขอให้ได้ข้อมูลที่แท้จริง และมีใจที่ปรารถนาดีจริง ๆ เวลาจะตักเตือนกันก็ขอให้ดูเวลาและอารมณ์ เวลาเขาว่างไหม อารมณ์เขาพร้อมไหม ถ้าเวลาและอารมณ์เขาพร้อมก็ตักเตือนได้เลย

คำตักเตือนก็มีวิธีการอยู่ เตือนด้วยเหตุ ด้วยผล ด้วยความจริง เป็นถ้อยคำที่ไพเราะ รับฟังง่ายเหมือนเอาสำลีที่ประชี้อยู่ครั้งแล้วมายอนหูอย่างนั้น เป็นถ้อยคำเหมือนเพชรพลอยที่พริ้งพวูผ่านแก้วหูเข้าไปสู่ดวงใจของผู้ฟังได้ ให้กลั่นกรองถ้อยคำ เรียบเรียงถ้อยคำ

ที่จะไปแนะนำตักเตือนกันด้วยความปรารถนาดี ดูจังหวะเวลาและ
อารมณ์ให้ดีให้พร้อม

ยกเว้นว่าเป็นเรื่องร้ายแรง ถ้าปล่อยไว้แล้วจะเสียหายอย่าง
มากมายต่อส่วนรวมหรือส่วนตัวก็ดี นี่ถือเป็นกรณียกเว้น ไม่ต้อง
ดูเวลาและอารมณ์ สามารถเตือนกันตอนนั้นได้เลย แต่อย่างไรก็ตาม
ให้เราปรับปรุงถ้อยคำให้ดี ให้เป็นถ้อยคำที่ใคร ๆ ก็พร้อมที่จะ
รับฟังได้ เหมือนน้ำตาสที่เคลือบเม็ดยาอย่างนั้น แต่ในประเด็นนี้
มักจะมีเป็นส่วนน้อย เพราะว่าพวกเราทุกคนต่างไฝ่ดีกันอยู่แล้ว
สิ่งที่จะนำมาซึ่งความเสียหายโดยเจตนาอันไม่มี ส่วนใหญ่มักจะโดย
ไม่เจตนา

เมื่อได้รับการชี้แจงทักท้วง

ส่วนผู้ที่ได้รับคำตักเตือนก็ต้องตั้งสติให้ดี เอาใจตั้งอยู่ตรงกลาง
รับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ อย่าให้ขุ่นมัว เพราะผู้ที่ตักเตือนนั้น ถ้าให้เขา
เลือกกระหว่างอยู่เฉย ๆ กับมาเตือนเรา เขายากอยู่เฉย ๆ มากกว่า จะได้
ไม่มีใครโกรธ ผูกพยาบาท จ้องแค้น เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจหัวใจ
เขาด้วย เราจะต้องตั้งสติรับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ ไม่ขุ่นมัว ให้เขาพูด
แนะนำตักเตือนให้ครบถ้วนบริบูรณ์เสียก่อน ถ้าหากว่าสิ่งที่เขาได้เห็น
ได้ยิน หรือสงสัยนั้นมันผิดพลาดคลาดเคลื่อนไป ถ้าหากสามารถคุย
กันได้ เราจะชี้แจงก็ชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยถ้อยคำที่ไพเราะ
อ่อนหวาน

แต่ถ้าหากว่า ไม่อาจจะห้ามความซุ่มซ่ามได้ เพราะเรายังเป็นปุถุชนอยู่ บางครั้งทำงานมาเหนื่อย ๆ พักผ่อนก็น้อย สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แถมหิวกระหาย หรือมีอาการคันค้ำจางจากสิ่งแวดล้อมจากคนสัตว์ สิ่งของ เวลาที่มารับฟังคำแนะนำตักเตือน แม้จะเป็นความปรารถนาดีก็ตาม มันอดซุ่มซ่ามไม่ได้ ถ้าห้ามตรงนี้ไม่ได้ก็ให้หนึ่ง ๆ ห้ามปาก เอาไว้อย่าให้มันลั่นออกมา ถ้าห้ามดวงตาที่แข็งกระด้างจะจ้องหน้ากันไม่ได้ก็ให้หลับตานิ่ง ๆ เเฉ ๆ เสียสักพักหนึ่ง อาการนั้นก็จะผ่านไป เตียวใจเราก็เป็นปกติ ถ้าเป็นจริงก็แก้ตัวเสียใหม่ แก้ไขตัวเราให้มันดีขึ้น ถ้าไม่จริงก็ดูจังหวะที่จะชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยความรักความปรารถนาดี ถ้าทำกันได้อย่างนี้ มหาปวารณาในวันนี้บรรลุวัตถุประสงค์ คือ สร้างความรักความสามัคคีให้เกิดขึ้นในวัดของเรา กับเพื่อนสหธรรมิก

มหาปวารณา มีความจำเป็นและสำคัญยิ่ง

งานสร้างบารมีของเรานั้นเป็นงานใหญ่ จะทำไปตามลำพังไม่ได้ ต้องช่วยกันทำกันไปเป็นทีม แต่ละคนมีความรู้ความสามารถอย่างไรก็นำมาห่มเทศิวิตจิตใจมาช่วยกัน โดยยึดหลักว่า ธุรการกิจที่ตัวได้รับ มอบหมายและภาพรวมที่จะกระทบถึง ให้มองทั้งสองสิ่ง เมื่องานใหญ่ ต้องทำไปเป็นทีม และทุกคนจะต้องช่วยกันทำ การปวารณาจึงมีความจำเป็น และสำคัญอย่างมากทีเดียว และเพราะสำคัญมากนี้เอง จึงไม่เรียกปวารณาธรรมดาแต่ เรียกว่า “มหาปวารณา” มีความหมายว่า

การปวารณาที่ยิ่งใหญ่ เพื่องานสร้างบารมีไปสู่อายตนะนิพพานและไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ดังนั้นเมื่อปวารณากันแล้ว ก็ขออย่าให้ผิดเป้าหมายของการปวารณา ต้องทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ถ้าเป็นไปได้อย่างนี้ หลวงพ่อว่าเราจะมีความสุขในชีวิตของนักบวช เราจะไม่เร่าร้อนแบบชาวโลกทั้งหลาย เมื่อตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส กายกระทบการสัมผัส ใจกระทบธรรมารมณ์ มันก็จะทำให้เราไม่เร่าร้อน กระสับกระส่าย ทุณทุรายจนกระทั่งอยู่ในเพศของนักบวชไม่ได้ महाปวารณาจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง

พรochaที่ผ่านไปพร้อมกับคุณธรรมที่เพิ่มขึ้น

มหาปวารณาครั้งนี้ พรochaของเราเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งพรocha ให้หมั่นพิจารณาสำรวจตัวของเราเองว่า พรochaที่เพิ่มขึ้นนั้น คุณธรรมได้เพิ่มพูนตามจำนวนพรochaหรือเปล่า ส่วนบุญบารมีนั้นเพิ่มอยู่แล้ว เพราะเราทำความดีกันสม่ำเสมอ แต่ภูมิธรรมในตัวของเราโดยเฉพาะการเข้าถึงธรรมกาย ที่จะทำให้เราเป็นพระทั้งภายในและภายนอกสมบูรณ์มากน้อยเพียงไร หรือเป้าหมายของเราที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เราได้บรรลุวัตถุประสงค์แล้วหรือยัง ตัวเราเองจะทราบดีว่า คุณธรรมของเราไปถึงตรงไหนแล้ว

หนึ่งพรochaที่ผ่านมานั้น เราได้มีความตั้งใจกันตั้งแต่วันแรกที่เข้าพรochaว่า เราจะอาศัยพรochaนี้ซึ่งเป็นฤดูกาลที่เหมาะสม ไม่ร้อน

ไม่หนาว ไม่อบอ้าวเกินไป ประพติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว ถึงสภาวะภายใน และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย เราได้ไปถึง ณ จุดตรงนั้นแล้วหรือยัง ทำจริงจังอย่างที่ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่ต้นพรรษาหรือเปล่า วันนี้เรารู้ตัวของเราเพราะผลที่ปรากฏออกมาเป็นเครื่องยืนยันว่า เราประกอบเหตุได้ดีมากน้อยเพียงใด หลวงพ่อไม่จำเป็นที่จะต้องถามเรียงตัวบุคคล ของท่านใดท่านนั้นรู้ตัวของท่านเอง

ตั้งหลักใหม่วันนี้ ยังไม่สาย

ถ้าสมมติว่าเราตั้งใจจริงตั้งแต่วันแรกที่เข้าพรรษา แต่ท่ามกลางพรรษานั้นมีภารกิจมากมาย ซึ่งเป็นเหตุให้เราปล่อยปละละเลยพลาดพลั้งผะเจอ ปฏิบัติธรรมได้ไม่เต็มที่อย่างที่เราตั้งใจ เพราะผลมันปรากฏออกมาว่า เรายังไม่ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของความตั้งใจนั้น ถ้าเป็นอย่างนี้ก็ให้ตั้งหลักเสียใหม่

วันนี้วันมหาปวารณาขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ยังจำพรรษาอยู่อีกหนึ่งวัน ออกพรรษาคือวันพรุ่งนี้ คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ก็ให้ตั้งใจ ประพติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ออกพรรษามีเวลายาวนานมากกว่าเข้าพรรษา ก็ตั้งหลักเสียใหม่ว่า ภายในพรรษานั้นเรายังทำไม่จริงจัง ออกพรรษานี้ตั้งแต่วันนี้ เราจะตั้งใจปฏิบัติธรรมะ เอาให้เข้าถึงฝั่งของพระธรรมกายให้ได้ เข้าถึงฝั่งของวิชาธรรมกายให้ได้ ตั้งใจเสียใหม่ ออกพรรษาแล้วเราก็ตัดใจทำธรรมะไปพร้อมกันกับภารกิจที่ได้รับมือหมาย

เพราะฉะนั้น ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายได้ใช้เวลาแห่งชีวิตให้เป็นประโยชน์ วันนี้เป็นวันของเรา แต่วันพรุ่งนี้ยังไม่แน่ เพราะฉะนั้นทำสิ่งที่ดีที่สุด ให้เป็นพระเณรที่สมบูรณ์ โดยคิดว่า ถ้าหากวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต เราจะเตรียมตัวเตรียมใจที่จะไปสู่ปรโลก คิดอย่างนี้จะทำให้เราไม่ประมาท และมีกำลังใจในการสร้างความดี

ในที่สุดนี้หลวงพ่อบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์อำนาจสิทธิเดชบาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายตณนิพพาน นบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทั้งปวง บารมีธรรมของหลวงพ่อดปากน้ำ ภาณีเจริญ (สด จนทสโร) พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย และบารมีธรรมของคุณยายอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความบริสุทธิ์สว่างโพล่งยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอานุภาพกลั่นกายวาจาใจธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ผ่องใส ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย ให้มีดวงตาเห็นธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกายอย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย ให้มีบุญพิเศษที่จะเป็นยอดกัลยาณมิตรแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกทั้งหลายให้เข้าถึงธรรมอย่างสะดวกสบายอย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ๐

วัดสุทัศนเทพวราราม ราชวรมหาวิหาร กรุงเทพฯ